Ч. 75. Четвер 3 (16) цьвітня 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З культурної борби у Франциї. — Бійка німецких і австрийских вояків в Пекині. — З заколотів на балканьскім півострові).

Президент французкого кабінету, Комб, видав сими днями окружник до французких епископів, котрим заборонив їм уживати монахів до виголошуваня проповідий в церквах. Той окружник викликав в краю межи клерикальною партиєю велике роз'яренє. І так доносять з Парижа, що консервативний посол Перар заповів в палаті послів інтерпеляцию против того розпорядженя. Епископи Орлєану і Нансі запротестували вже торжественно з проповідниць против окружника. Домінїканин Ґаффар, виголошуючи проповідь в Парижи в велику пятницю, назвав президента Любета, президента міністрів Комба і б. президента Вальдек-Руссо — Іродом, Пилатом і Юдою. За те заборонив єму епископ виголошувати проповіди. Посол Марс заявив в радикальній часописи „Radical“, що коли би духовеньство не услухало послїдного розпорядженя Комба, то виповідженє конкордату стане неминучим.

Бюро Райтера доносить з Пекину, що онгди прийшло між 50 вояками німецкими і 50 австрийскими в шинку до суперечки, а відтак до бійки. В бійцї ужито оружия і аж німецкі і австрийскі патролї мусїли розганяти роз'ярених борців. Кількох ранених відвезено до шпиталю. Товпи Хінців приглядали ся бійцї. В наслідок того не вільно буде виходити з касарень німецким і австрийским воякам кілька тижднів.

В Білгородї відбуло ся дня 11 с. м. в катедральній церкві заупокійне богослуженє за душу погибшого в Митровици консуля. На богослуженє прибули крім представителя короля Александра всї міністри і ґенерали, крім того посли австро-угорский і росийский, той другий з цїлим складом росийского посольства. Публика виповнила церков щільно. Богослуженє відправив митрополит Іннокентий в сослуженю численного духовеньства. Митрополит виголосив також промову, в котрій підніс заслуги убитого консуля около сербскої справи. Щербина — сказав митрополит між иншими — помер, як годилось християнинови; на смертній постели просив, аби убийника освобождено з ланцухів і аби поводжено ся з ним по людски. В часї богослуженя склепи в цїлім містї були замкнені, а з многих домів повівали жалібні хоругви. З Солуня доносять, що до тамошної вязниці відставлено перед кількома днями в кайданах Альбанців, котрі брали участь в нападі на Митровицю. — Koeln. Ztg. приносить з Константинополя незвістні доси подробиці о замаху на Щербину. Именно в Вучири прийшло до забурень між Альбанцями, котрі вдерли ся до сербскої церкви, де саме на марах лежало тїло якоїсь женщини. Танцюючи довкола і викрикуючи, збезчестили храм, а відтак пустили ся в напрямі Митровиції. Недалеко того міста наткнули ся на росийского консуля Щербину, котрий їхав в товаристві команданта турецкого войска в Митровици, Шемсі баши. Оба старали ся наклонити Альбанців, аби не нападали на Митровицю. Але ті висьміяли їх остереженє, в наслїдок чого Щербина і Шемсі баша чим скорше вернули до Митровиції і там приготовили войско до оборони. Розпочала ся борба і Альбанції були відбиті Альбанції, що мешкають в Митровици, поводили ся спокійно. Консуля — як звістно — пострілив пізнїйше турецкий вояк, котрий хотів пімстити в той спосіб смерть одного із свояків, що упав в борбі. Супротив поголосок, немов би між членами турецкого правительства була ріжниця гадок що до средств, які треба би зарядити супротив опірних Альбанців в Скоплїйскім вілаєті, впевняють в урядових кругах, що вел. везир і всї міністри згідно признають конечність поборення тої опозиції при помочи енерґічних средств войскових, коли очивидно

51

Новочасні чарівники і чарівниці

або

Спіритизм і єго жертви.

(Дальше).

Пані Баєр розповідала дальше, що еї чоловік, котрий тепер вже не жиє, стояв тоді поза кріслом, на котрім она сидїла; він мусів звідтам уступити ся і сїсти собі коло другого кінця стола. Тоді всї присутні спіритисти сказали, що гармонїя заведена знову, що якась ріжнобарвна стяжка сполучає всїх присутних і тоді розпочало ся пуканє. Баєрова сидїла зараз побіч пані Роте; коли тота стала ловити цьвіти з воздуха, чула Баєрова зовсїм виразно, що Роте все щось робить коло своєї суквї, отже набрала того переконаня, що Роте виймає ті цьвіти звідкись з під споду. Коли она хотїла присунути ся ще близше, відозвав ся Єнч до неї: Пані, ви псуєте гармонію, ви мусите дальше посунути ся! — Заким ще пані Роте запала в транс, сказала до неї: „Коло вас сидить якась стара жінка в хустці на голові; она вам прихильна. То мала бути моя теща — казала Баєрова. Ну, то була правда, що теща була менї прихильна. Моя теща, котра вже не жила, носила хустку на голові, звичайно як селянка, і може дуже легко бути, що Роте видїла еї портрет на стінї.

Роте виголосила відтак бесїду, в котрій нїби то якийсь старий гірник розповідав про свою долю. Опісля — так казала Баєрова, — сказала Роте до мене: За чотири місяцї стане ся щось важного, а я їй на то: Ах, падоньку! Відтак сказала менї, що я маю дїло з якоюсь нещирою жінкою і я повинна би еї стерегти ся. Тепер вже знаю, що Роте правду казала. Дальше розповідала Баєрова, що була через два роки спіритисткою; еї чоловік ходив раз на тиждень до клюбу, а одна еї знакома брала еї тоді з собою на спіритистичні засїданя, на котрих п. Ґроль мав відчити і гіпнотизував при тім деякі медії.

Дальший сьвідок Шльомка, секретар товариства асекурацийного, був на трох засїданях у Роте. Коли она роздавала присутним всїлякі річи, дала і єму тарельчик до вішаня на стінї. Той тарільчик схопила она з воздуха, поклала собі его на праву руку, взяла другою рукою его за ліву руку і поклала на свою руку. Тоді чув він, що під тарельчиком щось скробало. Може за мінуту опісля дала она єму той тарельчик а він з під споду був довкола записаний. Чи він перед тим був вже записаний, Шльомка не міг сказати, але всї присутні тоді говорили, що тарельчик був чистий. Другий подібний тарельчик дістав якийсь инший пан. Та й при тім тарельчику відбувало ся писанє. По засїданю підчас вечері пані Роте хотїла взяти булочку і сягнула по ню, але нараз з булочки зробили ся цьвіти і пані Роте тоді сказала: „Ах, мої приятелї, дайтеж менї попоїсти!“ Коли хотїли їсти, зробили ся знову звідкись цьвіти. Сьвідок припускав тоді, що цьвіти були здематериялізовані, а відтак рематериялізовані, але тепер вже не хоче в то вірити. Друге засїданє відбуло ся у помершого вже кравця Торона в Шарльотенбурзї. На тім засїданю — казав сьвідок — приносила Роте з воздуха так великі китиці цьвітів, що неможлива річ, щоби она мала їх де сховані під спідницею. На засїданю у пані Баєр сказала Роте до д-ра Філїппі: „Виджу коло вас маленьку дитину, котра хоче вам дати цьвіти“. Зараз по тім схопила з воздуха китичку резед. Сьвідок знає напевно, що пані Роте не сягала тоді правою рукою в долину і після его погляду на всїх засїданях не було нїякого обманьства.

Того самого погляду була й пані Міттельштедт; она була незвичайно вдоволена з тих чотирох засїдань, на котрих була. Пані Роте випророкувала їй тоді, що она буде перебувати дуже тяжкі хвилї, що і дїйстно стало ся сего року (в два роки по тім пророцтві). — „Дякую Богу — додала пані Міттельштедт — що я довідала ся о тім наперед і що пізнала спіритизм, бо як би не то, я сидїла би нинї в домі божевільних. — Дальше розповідала ся пані, що Роте була у неї на каві і тоді дала їй китичку незабудьок від еї померлої матери. На питанє предсїдателя трибуналу сказала пані Міттельштедт, що перед тим пані Роте ревідовано, але Єнча нїхто не ревідував.

По сїм наступило переслуханє сьвідка Зульцера, президента касацийного трибуналу в Цїриху, о чім ми вже писали. До зізнань сего сьвідка треба ще додати таку подію, про котру він розповів: Пані Роте була в гостині

не удасть ся висланій комісиї наклонити їх, аби добровільно піддали ся. На нарадах, які вели ся в тій справі, промавляв вел. везир і мінїстер війни за тим, аби Альбанцїв скоплїйского вілнєту покарати як найскорше і найострійше при помочи войска і аби до тої цїли ужито такої войсковоï сили, щоби всяка поражка Турків була неможливою. Поражка бо ослабила би повагу Туреччини у Альбанцїв инших вілнєтів і они готові би тодї також вхопити за оружиє. Розходить ся лише о то, аби ніякі посторонні впливи не спиняли Туреччину в єї роботї. А що то може стати ся, доказує вість, що Альбанцї старають ся наклонити султана до уступок погрозою, що перейдуть на католицке віроісповіданє.

Новинки.

Львів дня 15 го цьвітня 1903.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Мінїстер скарбу іменував укваліфікованого підофіцира Каспра Каву канцелїстом при властях скарбових в XI. клясі ранґи. — П. Мінїстер скарбу іменував контрольора економату Едмунда Кінцлера, управителем економату при краєвій Дирекциї скарбу у Львові. — Ц. к. Дирекция почт і телеграфів перенесла асистентів почтових: Михайла Кебузиньского з Ярослава, Мартина Марка з Самбора і Болеслава Ільницкого з Горлиць до Перемишля.

— **Порядок богослужень** у Великім тиждни в церкві ОО. Василиян у Львові (ул. Жовківска 36).

В четвер о 9 год. сьпівана служба Божа св. Василия з Вечірнею; вечером о 7 год. Страсти.

В пятницю рано о 8 год. Царскі Часи, о 11 год. Вечірня, заложене Плащеницї і наука; вечером о год. $5^{3}/_{4}$ надгробна Утреня; о 7 год. відсьпіває хор питомцїв духовної семинариї страстні псальми.

В суботу о 9-ій годині Служба Божа св. Василия з Вечірнею, вечером о 7 год. Утреня св. Воскресения

В неділю Служби Божі читані о годинах: 5, 6, 7; торжественна Служба Б. о 8 год.; Вечірня з наукою о год. 5 вечером.

— **Конкурс.** Дирекция „Краєвого Союза кредитового" у Львові (ринок ч. 10 І. пов.) розписує отсим конкурс на посаду б у х г а л ь т е р а стоваришеня. Речинець вношеня власноручно писаних подань назначує ся до кінця мая 1903 р.— Условини подасть Дирекция устно в льокали стоваришеня в урядових годинах, або на жаданє письменно. — *Дирекция.*

— **З Перемишля.** Хор питомцїв духовної семинариї відсьпіває в катедральній церкві в Перемишли в Велику пятницю о 7-ій годині вечером отсї псальми: 1. М. Копко: „Благообразний Иосиф". 2. *** „Бі же час яко шестий". 3. Д Бортняньский: „Вскую прискорбна еси душе моя". 4. Азієв-Садовский: „Душе моя". 5. Бортняньский-Садовский: „Да молчит всякая плоть". 6. Бортняньский: „Скажи ми Господи". 7. Д. Бортняньский: „Возведох очи мої в гори". 8. „Кресту Твоєму".

— **Пригода в рускім театрі.** Підчас оногдашного представленя „Хати за селом" в рускім театрі в салї „Ґвязди" лучила ся артистови п. Стадникови вельми немила пригода. Вибігаючи борзо за кулїси, спотикнув ся він на східцях, впав на скляні двері і покалїчив собі руку так сильно, що аж по довшім часї, коли рану завязано, міг знову вийти на сценї і грати дальше.

— **З товариства „Труд".** Отсим маємо честь завідомити, що з днем 1 цьвітня 1903 відкриваємо в льокалях нашого товариства у Львові (Ринок ч. 39 І. поверх) Сальон Мод під управою властительки концесіонованої школи модиярства знаної з своїх гарних та солїдних виробів модиярских п. Анни з Єсерів Григоровичевої. Завданем нашим буде як найсовіснїйше услужити нашим П. Т. Гостям капелюхами найновійшого париского фасону в солїдних і гарнім викінченю по цїнах найприступнїйших. Просимо відвідати наш сальон мод, а надїємо ся, що численними закупнами наших виробів піддержите се перше руске предприємство наше. Замовленя письменні залагоджує ся відворотною почтою. — *Дирекция.*

— **Затоплений корабель.** З Манїлї на Филипиньских островах доносять, що там найдено затоплений в часї битви в 1898 роцї іспаньский военний корабель, котрого командантом був адмірал Мантехо. У внутрі корабля було 80 кістяків.

— **Читальні в поїздах.** Даньске правительство задумує тепер позаводити в возах зелїзничих третої кляси бібліотеки із приступних для люду книжок, щоби їх безплатно визичувати подорожним.

— **Штука — але хто єї видержить!** Штука лїкарска станула нинї на дуже високім степени, але й не менша штука видержати ту штуку, котру нинї лїкарі годні показати. Хто єї видержить, буде здоров, або після приповідки: „кому на вік, тому й на лїк". А всеж-таки знайшов ся може й не один, хто би видержав штуку лїкарску, скоро би лиш було кому єї виконати, а виконати зручно і щасливо так, як ось недавно тому розповідав у віденьскім товаристві лїкарскім асистент др. Пуповач. Якийсь чоловік, очевидно несповна розуму, проликнув був минувшого лїта ігли, цьвяхи, кусні дрота, оловяні пльомби, кусні скла, дерева, бляхи, відломані кусники ножів і ложок і т. п. Зразу всї ті річи виходили з него і він тїшив ся, коли знаходив їх назад в своїх відходах; але пізнїйше відхотїло ся єму шукати за ними, бо жолудок зачинав єго чим раз сильнїйше болїти. Єго, вже досить винидїлого, привезли на клїнїку, де єго насамперед розслїдили лучами Рентґена. а відтак стали добре годувати бараболями. Тодї вийшли з него один цьвях, кусень скла і одна оловяна пльомба. Але копи показало ся, що в жолудку есть ще щось більше, тодї приступлено до розрізаня жолудка і ось що в нїм показало ся: Три великі цьвяхи, кусень дрота, чотири кусні дерева, металева дудка від машинки до робленя папіросів, ручка від ложки, зігнена в двоє бляшка і кусень скла. Мимо того, що кусень жолудка треба було вирізати, бо дріт вбив ся був в него одним кінцем, рана загоїла ся зовсїм і чоловік сей жиє нинї, а навіть може вже їсти і тверді страви. Не менше замітною була операция, яку виконав проф. Ґуссенбавер в Празї в 1883 р. Якийсь фаринник показував штуки з мечами і пхав їх собі аж до жолудка; упхавши так, кланяв ся публиці, а тодї стало ся, що вістре відорвало ся від ручки і всунуло ся в провід проликовий. Поликач мечів був би задушив ся, але до него прибіг его батько і уратував єго від удушеня в той спосіб, що своїм мечом попхав єму вістре з їжниці до жолудка. Але вістре було занадто довге (27 центеметрів!) і пробило жолудок, котрого зміст виляв ся до черева і викликав смертне запалене черевної опони. Операция в сїм случаю не могла вже нїчого помочи.

у одної дами, котра бувала на засїданях у неї, а то у панни Колер, доньки помершого прокуратора державного в Цїриху, особи, на слова котрої можна спустити ся. Роте сказала тодї нараз: Виджу, що дверми входить якийсь дух, а він держить в руцї дві китицї цьвітів. Панї Роте пішла тодї зараз до дверий, а панна Колер виділа дуже добре, як з якоїсь маси подібної до мраки зробили ся дві китицї, котрі панї Роте їй опісля дала.

Підчас перерви на розправі приніс сьвідок Шльомка той тарельчик, що дістав був від Роте, і показував єго та відчитав ті слова, які на відворотній єго сторонї виписав довкола ніби то якийсь дух; там було написано: Хочеш панувати, служи; — хочеш учити других, учи ся сам; — хочеш тїшити ся, терпи, — хочеш жити, вмирай; — хочеш мати, давай, — хочеш задержати, уживай; — хочеш любити, вір; — хочеш вірити, слухай; — мудрість житя настає, коли весна минає; — віра есть воротами, що ведуть до неба.

Дальший сьвідок адвокат з Вроцлава, др. Бом, розповідав, що він в імени товариства для психічних розслїдів у Вроцлаві старав ся кілька разів намовити панї Роте, щоби она перед сим товариством показала свою силу і дала ся розслїдити науковій комісиї. Він давав їй за то навіть 1000 марок, але она нїяк не хотїла. Аж ось довідав ся він, що панї Роте буде відбувати засїданя в домі родини Кіне, а що він дуже тим інтересував ся, то втїшив ся не мало, коли одержав вступ на ті засїданя. Засїданє відбувало ся при столї, котрий був застелений тяжким настільником. Сьвідок просив тодї Єнча, щоби той настільник здоймив, але Єнч відповів, що не застелений гладкий стіл занадто разив би медіюм. Бом сїв собі зразу на таким місци, з котрого міг був все добре видїти, що робить ся, бо він хотїв конче виробити собі о всїм зовсїм обєктивний суд, але єму визначили инше місце, бо якийсь ніби то контрольний дух приказав, що він не повинен сидїти заєдно на першім місци. Сьвідок видїв отже, що всї приноси панї Роте виходили заєдно лиш з лївого єї боку; із свого місця не міг він добре видїти, що дїяло ся з єї лївого боку, але то видїв добре, що она виймала цьвіти з під споду і підкидала їх в гору а відтак они ніби спадали з воздуха. Він добачив навіть, як Роте підоймила раз цьвіти, що лежали під столом, але тодї не підкинула їх в гору, лиш зачекала, аж хтось попросив єї о цьвіти.

Одного разу — розповідав сьвідок дальше — сягнула Роте до єї кишенї і витягнула з неї календар з записником та всунула єго під стіл, при чім мусїв він свою руку покласти на єї; він чув тодї виразно, як Роте щось робила з тим календарем, тому й не дуже здивував ся, коли по отвореню книжки знайшов там виписані слова: Бог на привіт, любий друже! Слова ті мав написати єго товариш з унїверситетских часів. В подібний спосіб писали духи і в якімсь співаннику а сьвідок був того переконаня, що до того не треба аж якоїсь надприродної сили, бо то могла легко писати і сама Роте. В єї бесїдах підчас транс виступали король баварский Людвик, Цвінґлї і малий Фридрих і говорили досить загальні слова, иноді також і якісь поезиї. Дальше сказав сей сьвідок, що одна з тих бесїд, які Роте виголошувала в станї транс, знаходить ся в старім сьпіваннику з 1839 р. і що Роте приступала до тих, котрим давала цьвіти, з якимсь незвичайним виразом в очах.

Дуже характеристичні і для обжалованої користні були зізнаня доктора медицини Лянґсдорфа з Фрайбурґа в князївстві баденьскім. Сьвідок сей заявив ся рішучим приклонником панї Роте. Він розповідав, що давнїйше не був приклонником спірітизму, але набрав иншого переконаня, коли в Америцї, де був до 1859 р., зійшов ся з ясновидющою і дістав від неї чудесні докази єї надприродної сили. А ще більше переконали єго засїданя обжалованої. Одного разу був він на засїданю у панї Роте зі своєю жінкою і дорослими своїми дїтьми. Коли медіюм запало в транс, описало докладно, як виглядала єго тета померша перед кількома роками; при тім наслїдувала Роте дуже вірно всї характеристичні рухи помершої. Всї присутні були тим вельми здивовані. Жінка поставила через Роте питанє до духа: Тето, чи можеш ти мене вилїчити з мого ревматизму? — Можу — відповів дух через медіюм. Зараз по тім жінка сьвідка почула на собі таке чувство, як би хтось гладив єї по одній руцї з гори на долину. Тодї жінка сьвідка запитала другий раз: Тето, чи не маєш якої малої памятки, яку би я могла одержати від тебе? — А дух відповів: Маю, дістанеш єї; в синій комнатї позаду стоїть малий столичок нічний, а в правім позаднім кутику в горішній єго шуфлядцї лежить старий золотий ланцушок, возьми его собі. — Ланцушок той, о котрім нїхто нїчого не знав, знайшов ся дійсно в означенім місци. Від сеї пори сьвідок, старий чоловік, вже не сумнїває ся о безсмертности душі. Лянґсдорф закінчив своє зізнанє словами: А тепер питаю ся кождого чоловіка в сїй сали, чи ще не вірить в то, коли комусь таке приключить ся? Я мав то піднимаюче чувство в собі: Ти безсмертний.

Слїдуючий сьвідок, урядник банковий Шуман, розповідав, що був на засїданю у Роте дня 20 цьвітня мин. року, яке она відбувала в товаристві „Психе". Саля була зовсїм осьвітлена. Роте наловила тілько цьвітів, що кождий з присутних дістав. Сьвідок зробив при тім дивні спостереженя. Єго жінцї, що сидїла коло него, впала на колїна цїла китиця цьвітів, але не згори, лиш так то виглядало, як би цьвіти ті висунули ся десь із стіни з боку. Єго жінка подала панї Роте галузку резеди, а коли она витягнула руку по галузку,

— **Курс пожарний**. З Коломиї пишуть до „Діла“: В днях від 1 до 3 цьвітня відбув ся у нас заходом тутешного „Сокола“ курс пожарний для інструкторів сільских сторожий огневих. Плян науковий обіймав теорию і тактику пожарну по селах, науку о першій помочи на случай наглого занедужаня а врешті практичні вправи з сикавками і ріжними иншими прирядами пожарними. Курс відкрив голова „Сокола“ др. Кульчицкий промовою, в котрій взивав зібраних кандидатів до праці і науки для добра народу і краю. Часть теоретичну викладав відпоручник „Краевого Союза охотничих сторожий пожарних“ п. Антін Щербовский, звістний пожарник і автор многих творів з обему пожарництва; науку помочи при занедужаню обіймив лікар др. Зеновій Левицкий а вправ практичних удїлив п. А. Будзиновский. Участників зібралось 49, з чого кваліфікацию до самостійного засновуваня і веденя сільских сторожий пожарних одержало осіб 38, решта же будьто від іспиту відступила (4), будьто з ріжних причин кваліфікациї не одержала (4 госпітантів і 3 репробованих). Прирядів пожарних потрібних до науки достарчив цїлком неоплатно маґістрат в Коломиї, за що належить ся щира подяка бумістрови п. Вітославскому і начальникови сторожи коломийскої п. Мяновскому. В цїли задемонстрованя участникам курсу всїх способів гашеня огню і ратованя людий в домах поверхових предпринято другого дня дальший аларм сторожи міскої, котра з незвичайною докладностию і прецизиою виконала всї дотичні котрих не тільно, що не мож було запримітити якого-небудь замішаня а хотьби тілько непевности в поступованю, але противно від хвилї аляру, запрягу і виїзду табору пожарного аж до зложеня всїх прирядів назад до пожарни, панував такий порядок, справність і тишина, що — як то кажуть — мож було почути, як муха летить. Слова узнаня, які так начальник п. Мяновский як і виконавцї пожарники учули від бурмістра п. Вітославского, асесора дра Кульчицкого, п. Щербовского і инших зібраних численно осіб, були зовсїм заслужені, а наші курсисти мали нагоду дуже много скористати з обему пожарництва. Третого дня по полудни в присутности численно зібраної публики і всїх коломийских „Соколів“ відбув ся попис наших інструкторів. Підчас сего попису доказали наші пожарники, що з науки, яку їм удїлено, дїйстно скористали і то скористали вповнї, бо вправи, котрі виконали з малим гидрофором при ужитю води, з великою сикавкою і розличними драбинами і гусаками в ріжний спосіб уставленими або завішеними, були виведені точно і докладно а навіть презицийно, так що на видців робило враженє, немов-то не охотники, але заводові пожарники вправляють ся. По пописї відбув ся в сали „Народного Дому“ іспит з теориї і тактики. При іспитї показалось, що наші інструктори викладані предмети присвоїли собі вповнї, бо відповіди, які подали на задавані питаня, були дуже точнї і докладні. По розданю сьвідоцтв закрив др. Кульчицкий курс промовою, в котрій подякував за поміч „Краєвому Союзови охотничих сторожий пожарних“, „Днїстрови“ і всїм прелеґентам та візвав ново поставлених інструкторів до орґанізованя філїй пожарних „Сокола“.

— **Добре жартувати, коби лиш не хорувати**, але робітники в реальности п. Вишневского на Вульцї, що жартували при роботї в городї, не памятали на то. Двох з них зачали з жартів бороти ся і повалили ся на стоячого побіч них робітника Василя Борового так, що Боровий зломив собі ногу. Стация ратункова відставила Борового до шпиталю.

— **Розбій серед міста**. Вчера около 7 години вечером приступив на ул. Котлярскій до Феликса Шуцьова якийсь волоцюга і став грізно домагати ся гроший. Переступжений Феликс добув з кишенї 90 сотиків і дав їх волоцюзї, хотячи его позбути ся. Невдоволений тим датком волоцюга кинув ся на Шуцьова і став его бити, а в тій хвили приступили до него ще два инші товариші (один з них був артилерист) і в трійку стали так Шуцьова бити, що той аж упав на землю. Тоді здерли з него пальто, перешукали кишенї і забрали з них 23 К та втекли. То видїли з далека хлопцї і при їх помочи удало ся ще того самого вечера вислїдити і арештувати всїх трох розбишаків. Проводирем був нотований злодїй Адольф Соколовский, котрого ще вчера арештовано. Другий називає ся Станислав Крижановский і єсть братом того Крижановского, котрий засуджений на повішене за убите капраля поліциї Кньчака, третий, артилерист, називав ся Леопольд Марцейовский.

— **Вже не ходять а їздять по жебрах**. Часи зміняють ся, все іде за поступом, ну тай львівскі жебраки не хотять остати ся по заді. Могли злодії вломники та всїлякі розбишаки зробити з Львова місто великого сьвіта, то нехай вільно буде й жебракам докинути до того і свою цеголку. Львівскі жебраки Филип і Семко Фактурний хотїли очевидно показати сьвіту, що в часах поступу не можна вже буде говорити „пішов на жебри“ але „поїхав на жебри“. Оба брати, маючи візок і коня, їздили улицями, злазили з воза і удаючи калїк, ходили по каменицях та жебрали. Нажебравши трохи гроша, сїдали на віз та їхали на жебри в иньшу сторону міста, аж остаточно вигідних жебраків замкнули до арешту а коня і віз віддано до комісарияту другої части міста.

Телеґрами.

Відень 15 цьвітня. Цїсар надав президентови мінїстрів дрови Керберови велику ленту ордеру сьв. Стефана. Майже всї часописи обговорюючи то високе відзначенє, підносять, що єсть то доказом, що найвисші круги годять ся на полїтику п. президента кабінету.

Марсилія 14 цьвітня. Президент Любе відплив вчера на воєннім корабли „Йоанна д'Арк“ до Альжиру. До Альжару прибули вже фльоти анґлійска і італїяньска а має ще прибути один портуґальский корабель, аби там повитати президента.

Кольонїя 15 цьвітня. Koelnische Ztg. доносить з Петербурга, що там уважають положенє на Балканї дуже поважним. Часописи остерігають правительство на случай, коли би реформи не принесли бажаного успіху.

Загреб 15 цьвітня. Передвчера вечером повторили ся противмадярскі демонстрациї. В демонстрациях не брали участи студенти лише переважно робітничі верстви. Полїция розігнала демонстрантів.

Рим 15 цьвітня. Папа приймав вчера на авдиєнцию 260 паломників з Австриї горішної і членів католицких товариств академичних на університетї у Відни і Інсбруцї.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

то в еї руцї показала ся друга прекрасна цьвітка. Виглядало то так, як колиб панї Роте виросла в кілька хвиль друга красна цьвітка на долони. На иньшім засїданю видїв сьвідок, як із стелї порушав ся поволи електричний луч; він ішов в долину до хорошої цьвітки, котра може на крок зависла перед сидячою на кріслї панею Роте, котра відтак витягнула руку і взяла еї. Сьвідок казав, що він зовсїм здоровий чоловік, не нервовий, не роздразнюєсь і зовсїм не єсть одушевленим спірітистом.

Сьвідок Май, ґравер скла з Вайсвасер, начальник тамошного спірітистичного товариства, розповідав, що він в червни 1900 устроював в честь свого предсїдателя в день его уродин засїданє, на котрім було більше як 100 осіб. На засїданє приїхали також Роте і Єнч і їх повели зараз просто з зелїзниці до льокалю, де відбувало ся засїданє. Всї приноси удали ся тоді знаменито. Між иншими принесла панї Роте з воздуха якусь книжочку, котра, як опісля показало ся, вийшла накладом Ернста Вайґля в Хемнїц. — Президент трибуналу додав тут, що у тої фірми працює донька обжалованої, а з того єсть здогад, що тоту книжочку дала донька матери. — Сьвідок сказав на то, що не знає, звідки тота книжочка походить, але она була певно лиш приносом з воздуха. Він розповів ще таку подію: Коли він відпроваджував панюю Роте до готелю, переходили попри якийсь дім, а панї Роте спитала его тоді, чи не лежить в тім домі якийсь труп. Він сказав на то, що нї, і додав, що знає лиш, що там хтось хорий. Она сказала ему тоді, що від неї відійшли якісь духи і підходять до того дому, де лежить недужий, щоби ему помочи розстати ся з сьвітом. В дві години опісля недужий помер.

Дальший сьвідок, Макс Гінц, розповідав про засїданє у Вайсвасер. Роте віддавала цьвіти з приносу участникам засїданя з тим додатком, щоби они їх собі задержали, бо они мають маґнетичну силу і обезпечують від недуги. Дальше розповідав сьвідок, що написав лист і разом зі згаданою книжочкою післав до Хемнїц до фірми Вайґля. Небавком потім наспів лист від Єнча, в котрім той жалував ся на то, що через лист до фірми Вайґля настали неприятности для панї Роте. На жаданє Єнча поїхав до Ґерліц, щоби там з Єнчем і панею Роте поговорити. Коли він з Єнчем і панею Роте сидїли при столї, она нараз видивила ся стовпом на него. Вилки і ніж випали їй з руки, а в руцї показали ся нараз цьвіти. Крім того стіл тричи підносив ся і спадав. Сьвідок уважав ті продукциї панї Роте за правдиві і не уважає ся за пошкодованого. Він розповів ще таку сцену із засїданя у Вайсвасер: Панї Роте взяла до рук якийсь записник з білими картками і подержала его може яких дві мінути, а тоді показало ся раз, що 27 сторін того записника були записані якимись стишками.

Купець Реріґ, властитель фірми Вайґля в Хемнїц, потвердив, що згадана книжочка, на котрій була виписана его фірма, походить дїйстно з его склепу. В тім склепі єсть занята донька панї Роте. Він добачив вже кілька разів брак дрібних біжутерий і таких малих книжочок, а в его купецких книгах не було сказано, де они поділи ся; аж лист Гінца звернув его увагу. Він розпитував відтак панну Роте, а она сказала ему, що еї мати стоїть в звязи з духами і мабуть сполучила ся з духом помершої властительки склепу. Донька розповідала ему відтак ще не одно про надприродні сили матери, про професорів, котрим то не сходить з дива і т. и.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).